

HANDBOEK VOOR DE MISDAAD

ANNO MINK: VAN KLUIZEN NAAR DRUGS

Eerste druk: juni 2025

©Daryl Mink, 2025

Auteur: Daryl Mink
Uitgeverij: Rent a Pen
Omslagontwerp: Esther Pescador,
Asi-Es Grafische Vormgeving
Foto's: Privécollectie familie Mink

ISBN: 978-90-831146-8-2

NUR: 339

<https://edutainmentmink.nl/opa/>

Alle rechten voorbehouden

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, microfilm, internet of op welke wijze dan ook, zonder schriftelijke toestemming van de uitgever.

DARYL MINK

HANDBOEK VOOR DE MISDAAD

ANNO MINK: VAN KLUIZEN NAAR DRUGS

INHOUDSOPGAVE

Voorwoord.....	9
1. De weg naar een criminele carrière	11
Hoe het begon	12
'Een vent met kloten'	16
Herkenbaar gedrag	18
Anno, de Nederlandse Houdini.....	19
Een beestenbende.....	21
2. De bende brandkastkrakers	24
Knuffelcriminelen	26
Samenwerking, vertrouwen en opoffering	29
3. De gevangenis als leerschool voor misdaad.....	31
Netwerken in de gevangenis.....	31
Willem Meijer - De gentleman inbreker	34
De leermeester	36
De charmante oplichter Arie Olivier.....	38
Frans Hooijmaijers: De Spuitreus van Kerkrade.....	41
Andere bepalende contacten	43
4. Het grote werk; de AMRO-kraak	44
Vorbereidingen onder de radar.....	45
De ontdekking.....	45
Landelijk onderzoek	45
Werkwijze	46
Eerdere gevallen.....	46
De onverwachte heldin	47
De nasleep.....	47
De politie voor paal gezet.....	48

Alibi	52
Ontdekking en de reactie op de kraak	52
Wie waren de daders?	53
Het leven na de kraak	55
5. Zo vang je boeven	58
'Verscheur die aanslag!'	59
Het liep niet altijd goed	61
De doorbraak	63
6. Van kraken naar drugshandel	65
Van vrienden naar vijanden	67
7. De onaantastbaren	69
Escapades in België	71
Schuilplaats in de Creuse	73
De ontdekking	74
De zusjes	75
Onderduiken	76
Stilzwijgende medeplichtigheid	78
8. De opkomst van partydrugs	80
Een nieuw gezicht in Limburg	82
Gonsalves' strijd tegen Kalle Pauksch	126
Ontsnappingspoging	127
9. Gepakt in Zweden	128
De rechtszaak	129
Beïnvloeding van de pers	131
Ontsnappingspoging	133
Robbie plant een ontsnapping	137
Het interview	144
Licht in de tunnel	147

10. Vossestreken na Zweden	150
De Thailand-deal	152
De koeriers	152
De veroordeling en nasleep	153
11. Einde van een carrière	156
De kunstroof; Anno's laatste daad	158
De toedracht	158
Wie was Noortman	159
Het onderzoek en de ontknoping	160
De doorbraak	161
12. Epiloog: De erfenis van misdaad	164
De cruciale eerste duizend dagen	164
Twee gezichten	165
De gewapende overval	167
De koningin van de nacht	168
Het doorbreken van de cyclus	171
Vragen aan mezelf: een kritische reflectie	172
Biografieën hoofdrolspelers	174
Denise Mink-Jonckers	175
John Mink	177
Laurens Marius Mooten (Lou en Lei genoemd)	179
Karl Reinhard Pauksch (Kalle)	181
Robbie van Leusen	183
Rudolph Aloysius Gonsalves (Rolph)	185
Max Moszkowicz sr.	187
Robert Christiaan Noortman	189
Ben Zuidema	191
Albert Peeters (Billy)	193
Bronvermeldingen	194

DISCLAIMER

Dit boek, "Handboek voor de misdaad: Anno Mink, van kluizen naar drugs," is gebaseerd op jarenlang persoonlijk onderzoek naar het leven van mijn grootvader Anno Mink. Hoewel ik als auteur en kleinzoon met de grootst mogelijke zorg heb getracht de historische gebeurtenissen en personen zo accuraat mogelijk weer te geven, blijft dit werk in essentie een persoonlijke interpretatie van de beschikbare feiten, getuigenissen en familiearchieven.

Alle uitspraken, meningen en interpretaties in dit boek zijn uitsluitend de mijne en vertegenwoordigen niet noodzakelijkerwijs de standpunten van enige andere persoon of organisatie die in het boek wordt genoemd. Waar mogelijk heb ik bronvermeldingen opgenomen, maar door het persoonlijke karakter van veel informatie en de aard van de onderwerpen kunnen niet alle feiten volledig geverifieerd worden.

Sommige namen, locaties en specifieke details kunnen zijn gewijzigd om de privacy van betrokkenen te beschermen of vanwege juridische overwegingen. In gevallen waar personen worden genoemd in relatie tot criminele activiteiten, is dit gebaseerd op publiekelijk beschikbare informatie, juridische uitspraken of persoonlijke getuigenissen, maar vormt dit geen juridische beschuldiging van mijn kant als auteur.

Dit boek heeft niet tot doel criminele activiteiten te verheerlijken of aan te moedigen; het is bedoeld als een historisch en persoonlijk relaas van een complex familielid en zijn tijd. De lezer wordt verzocht dit werk te beschouwen als een mengeling van familiegeschiedenis, journalistiek onderzoek en persoonlijke reflectie.

Als zelfstandig uitgever aanvaard ik volledige verantwoordelijkheid voor de inhoud van dit boek. Mocht u als vermelde persoon of nabestaande bezwaar hebben tegen bepaalde passages of vermeldingen, verzoek ik u contact met mij op te nemen voor een gesprek of eventuele aanpassingen in toekomstige edities.

Daryl Mink

VOORWOORD

In dit boek deel ik de levensgeschiedenis van mijn grootvader, Anno Mink, die leefde van 1929 tot 1987. Ondanks zijn criminele praktijken werd hij gezien als een heer van stand. Zijn benadering van de misdaad, gekenmerkt door een strikte afwijzing van geweld, maakte hem zowel geliefd als gerespecteerd bij vriend en vijand. Zijn carrière kende, ondanks de vele veroordelingen, opmerkelijke vrijspraken. Een aantal daarvan kreeg hij op basis van zijn professionele werkwijze als landelijk bekende kluiskraker, die tijdens rechtszittingen opgeroepen deskundigen de les las. Hij kon daarbij aantonen dat zijn bekende werkwijze schril afstak tegen de amateuristische werkwijze en gemaakte fouten van de hem ten laste gelegde kraken, fouten die hij nooit in zijn carrière als beroepsmisdadiger zou maken.

Anno verwierf bekendheid als een meesterkluizenkraker, een symbool van de toen romantisch beschouwde misdaadwereld, die met zijn generatie verdween. De verbeterde beveiligingstechnieken en verhoogde pakkans maakten een einde aan deze 'romantische' periode en tekenden het begin van een tijdperk waarin geweld en individualisme de overhand kregen. Gedwongen door deze ontwikkelingen schakelde hij over op de handel in synthetische drugs; een keuze die niet door iedereen werd gewaardeerd. Zijn rol in de internationale drugshandel bezorgde Nederland al in die tijd de reputatie van een narcoticastaat.

Persoonlijk heb ik mijn grootvader nooit ontmoet; hij overleed voor mijn geboorte. Desondanks hebben de verhalen over zijn leven, verteld door mijn oma, vader en andere familieleden, vrienden, 'vijanden' en, op basis van diepgaand onderzoek, een diepe indruk op mij gemaakt en mij een gevoel van trots en uniciteit gegeven. Zijn verhaal, vol avonturen en paradoxen, zie ik als een erfenis die ik niet alleen met mijn familie en vrienden wil delen, maar heb vastgelegd als een werk waarin ik mijn ziel

en zaligheid heb gelegd, gedreven door de vrees dat anders de schitterende en spannende verhalen en levenslessen van mijn opa verloren zouden gaan.

Door het schrijven van dit boek heb ik geleerd dat echte voldoening in het leven niet in rijkdom, macht of roem zit, maar in eenvoud, liefde en vreugde.

Mijn oprechte dank gaat uit naar mijn familie voor hun onvoorwaardelijke steun en liefde, en naar iedereen die heeft bijgedragen aan de realisatie van dit boek. Het geeft een uniek perspectief op het leven van Anno Mink en zijn tijdgenoten, gebaseerd op een uitgebreid archief van foto's, artikelen, persoonlijke documenten en meer. Ik hoop dat je als lezer net zo geboeid raakt door zijn leven als ik dat ben. Ik wens je veel leesplezier.

Met vriendelijke groet,

Daryl Mink

1. DE WEG NAAR EEN CRIMINELE CARRIÈRE

Anno Mink begon zijn criminele carrière als een simpele inbreker, maar hij ontpopte zich al snel tot een erkend meesterkraker die erom bekend stond nooit geweld te gebruiken. Ondanks zijn illegale bezigheden werd hij door zowel vriend als vijand gezien als een soort gentleman en Robin Hood. Deze paradoxale waardering vond zijn wortels in zijn vaste principes en charismatische persoonlijkheid die hem onderscheidde van de gemiddelde crimineel in zijn tijd.

Zijn unieke benadering van criminaliteit, waarbij hij vaak de rijken beroofde om de minder bedeeden te helpen, bezorgde hem een positieve status in de ogen van het publiek. Hij stond daarin niet alleen. In de jaren zestig ontstond er een soort romantische beeldvorming rond kluiskrakers als knuffelcriminelen. Dit werd mede versterkt door de uitvoerige media-aandacht en populaire televisieprogramma's zoals die van de legendarische Willem Duys. Hij slaagde erin in 1976 als eerste presentator in om tijdens zijn programma 'Voor de vuist weg' Aage M. (Aage Meinesz) te interviewen. Aage genoot de reputatie van een charmante en charismatische man die op dezelfde manier werkte als zijn voorgangers uit de jaren zestig en goed bevriend was met zijn leermeester Lou Mooten, een vriend en collega in de criminaliteit van Anno Mink.

De vraag blijft waarom mensen zoals Anno Mink, ondanks de soms zware straffen, blijven doorgaan op het criminele pad. Hun motieven verschilden, maar vallen meestal onder bekende noemers als de zoektocht naar opwinding, de weerstand tegen sociale normen, een diepgeworteld verzet tegen het systeem, of simpelweg de overtuiging dat de potentiële beloningen opwogen tegen de risico's. Voor Mink zou het ook een kwestie van identiteit kunnen zijn geweest, waarbij zijn rol als meesterkraker en drugssmokkelaar hem een gevoel van

trots en erkenning gaf binnen het criminele circuit, ondanks de morele en wettelijke gevolgen daarvan.

De impact van zijn keuzes op zijn familie - zijn Belgische vrouw, zoon en andere familieleden - kan niet worden onderschat. Hoewel zij hem tot het einde toe trouw bleven en hem nooit afvielen of verraadden, moeten de consequenties van zijn levensstijl en de perioden van afwezigheid door gevangenisstraffen hun tol hebben geëist. Hun onwankelbare steun wijst op een diepe familieband en mogelijk een complexe mix van liefde, loyaliteit en ontkenning van de realiteit van zijn criminele gedrag. Het is aannemelijk dat zij, ondanks de pijn en de uitdagingen, waarde bleven zien in de man achter de misdaden. Dat laat ook zien hoe complex menselijke relaties zijn en de ondoordringelijke aard van liefde en loyaliteit.

Dit verhaal is een herinnering aan de dunne lijn tussen goed en kwaad, en hoe persoonlijke keuzes niet alleen het leven van het individu beïnvloeden, maar ook dat van de mensen om hen heen. Het nodigt uit tot reflectie over de redenen waarom mensen kiezen voor een leven buiten de wet en de onvermijdelijke gevolgen die deze keuzes met zich meebrengen, zowel voor henzelf als voor hun dierbaren.

Hoe het begon

Anno groeide op in een Limburg dat zichzelf opnieuw moest uitvinden. De provincie, met Heerlen als kloppend hart van de mijnbouw, stond aan de vooravond van een ingrijpende verandering. De aankondiging in december van 1965 van de sluiting van de mijnen, door toenmalig minister van Economische Zaken Joop den Uyl, zou niet alleen de economie, maar ook het sociale weefsel van de regio volledig ontwrachten.

Het Heerlen van Anno's jeugd was een stad van contrasten. Aan de ene kant stonden de imposante mijnschachten als symbolen van industriële macht, aan de andere kant brokkelde de sociale structuur van de gemeenschap langzaam af. De stad trok destijds veel arbeiders aan die werk zochten in de mijnen.

Zo ook de vader van Anno, die vanuit Friesland naar Heerlen trok om zijn geluk in de mijnen te beproeven. Alleen, na de sluiting, veranderde die aantrekkingskracht en daarmee ook het toekomstperspectief van de familie Mink. Hoger opgeleide jongeren trokken weg, terwijl kwetsbare gezinnen uit de Randstad juist naar Heerlen kwamen, aangetrokken door de goedkope woningen.

De sociale structuur van Heerlen kende verschillende lagen. De mijnwerkersbuurten vormden hechte gemeenschappen waar iedereen elkaar kende en steunde. Kinderen groeiden op met de verhalen van hun vaders die dagelijks afdaalden in de mijnen. Deze sterke sociale banden verdwenen met de mijnsluiting. In plaats daarvan ontstonden nieuwe, lossere verbanden. Cafés werden ontmoetingsplaatsen waar voormalige mijnwerkers hun zorgen deelden, maar ook waar criminele contacten werden gelegd.

De armoede sloeg hard toe. In sommige wijken leefde meer dan een derde van de nieuwe inwoners onder de armoedegrens lag. Ook het gezin Mink had het niet breed, zoals uit dit hoofdstuk wel zal blijken. De economische nood leidde tot spanningen in gezinnen. Huiselijk geweld nam toe, kinderen zwierven op straat. Juist in deze omgeving vonden criminele groepen hun nieuwe aanwas.

De onderwereld van Limburg, en in het bijzonder de stad Heerlen, kreeg een eigen karakter en werd als een van de meest criminele steden in Nederland genoemd. Anders dan de gewelddadige bendes in de grote steden, opereerden Limburgse criminelen vaak subtieler. Ze maakten gebruik van de grenzen, bouwden netwerken op in drie landen en ontwikkelden verfijnde smokkelroutes. De geografische ligging van Limburg speelde criminelen in de kaart. De provincie telde talloze onbewaakte grensovergangen met België en Duitsland. Voor mensen als Anno bood dit eindeloze mogelijkheden. Een kraak in Nederland, een schuilplaats in België, handel via Duitsland - de grenzen waren vloeibaar voor wie de wegen kende.

De cijfers vertelden een hard verhaal. Na de mijnsluiting steeg de werkloosheid dramatisch. Het kabinet-De Jong had geen effectief plan voor nieuwe werkgelegenheid, waardoor duizenden gezinnen in armoede vervielen en één op de vijftien jongeren het risico liep om in de misdaad te belanden. De stad registreerde maar liefst 149 verdachten per 10.000 inwoners, bijna twee keer zoveel als het landelijk gemiddelde van 80. De drugscriminaliteit lag zelfs drie keer hoger dan in de rest van Nederland.

De politie stond machteloos. Door verminderde capaciteit in Limburg-Zuid verzwakte de rechtshandhaving juist toen die het hardst nodig was. Criminele netwerken vulden het machtsvacuüm dat ontstond na het wegvallen van de mijnindustrie. Ze boden werk aan wie wilde, zonder te vragen naar diploma's of ervaring. Voor veel jongeren was dit de enige uitweg uit de armoede die ze thuis zagen. Het criminele circuit in Limburg ontwikkelde eigen codes en regels. Geweld werd vermeden waar mogelijk - het trok te veel aandacht. In plaats daarvan werkten criminelen aan slimme constructies, gebruikmakend van legale bedrijven als een dekmantel. Ze investeerden in vastgoed, runden cafés en clubs, en bouwden zo een netwerk op dat criminaliteit en legale handel vermengde.

De oude mijnwerkersmentaliteit van hard werken en loyaliteit kreeg een nieuwe, duistere invulling in de onderwereld. Waar de mijnen ooit structuur en zekerheid boden, namen criminele organisaties nu die rol over. Het was een tijd waarin oude zekerheden verdwenen en nieuwe, vaak illegale, kansen ontstonden voor wie ze durfde te grijpen. Kortom, deze omstandigheden vormden Anno Mink in zijn criminele carrière.

Anno was één van de vijf kinderen, de enige jongen. Hij moest de aandacht van zijn ouders delen met vier zusjes. Hij voelde zich al snel verantwoordelijk voor zijn omgeving en in het bijzonder voor zijn familie. Hij was nog maar net vijftien toen de Amerikanen eind 1944 Heerlen van de Duitsers bevrijdden en hij kans zag zijn familie aan voedsel te helpen. De Amerikanen

hadden voor het verblijf van hun troepen meer dan voldoende meegenomen en Anno wist met een hengel daarvan letterlijk een voorraad voor zijn familie op te vissen. Daarnaast brak hij daarvoor ook EHBO-wagens open. Het waren toen nog relatief onschuldige daden van overleving waarbij zijn vader misschien ongewild het voorbeeld gaf. Die stal, om de honger van zijn gezin te stillen, een aantal kippen. Omdat dit ook in zijn omgeving niet onopgemerkt bleef, stond hij in de volksmond al snel bekend als 'de kippendief'.

Het leven in Heerlen kende ook zijn donkere kanten. Als jongvolwassene belandde Anno na een vechtpartij in een uitgaansgelegenheid voor een tijdje in de cel. De aanleiding voor het gevecht zal wel nooit duidelijk worden, maar wat wel bekend is, is waarom hij zich die dag een stuk in zijn kraag dronk. Hij kreeg als jongen uit een protestants gezin verkering met een katholiek meisje. Die twee werelden botsten en er werd hem duidelijk gemaakt dat hij verder geen contact meer met haar mocht hebben. In de kroeg probeerde hij dat te verwerken, maar dat pakte niet goed voor hem uit. Hij werd door de politie opgepakt en ingesloten. Die ervaring, hoe kort ook, liet een onuitwisbare indruk op hem achter. "Mijn leven is kapot. Ik heb in de gevangenis gezeten," verklaarde hij bij zijn terugkeer. Het vermoeden bestaat dat hij toen met een medegevangene in aanraking kwam die hem het fatale advies gaf: "Als je leven toch kapot is, ga dan stelen." Tussen de mannen ontwikkelde zich een langjarige, hechte vriendschap.

Terug in de buitenwereld, waar de naoorlogse schaarste nog goed voelbaar was, vond Anno zijn toevlucht in de nachtclubs en cafés van Heerlen. Het was in deze broeinesten van het nachtleven waar hij regelmatig gezien werd met Lou Mooten, die destijds de koning van de kluiskrakers werd genoemd. Een titel die hem aanzien en respect opleverde van zowel 'collega' criminelen als mensen die de lange arm van de wet vertegenwoordigden.

Anno sprak bijna nooit over details van zijn inbraken die hem tot een legende maakten. Ook thuis niet. Echter, de verhalen over zijn ontmoetingen met Lou Mooten en andere leden van het criminele wereldje waarmee hij in aanraking kwam, schetsten een beeld van een man die, geconfronteerd met de brokstukken van zijn eigen leven, besloot om de wereld op zijn eigen voorwaarden tegemoet te treden. Anno, het jochie dat met een hengel naar voedsel viste, werd een man die in de onderwereld als professional werd gezien en gerespecteerd.

‘Een vent met kloten’

Anno was niet alleen een persoon van tegenstellingen, maar ook een bijzonder intelligente en moedige man. Hij was daarnaast ook nog eens erg handig. 'Wat zijn ogen zien, kunnen zijn handen maken' werd hem toegedicht. Hij kon zelfs voor zijn vrouw de mooiste jurken maken van de fijnste stoffen. Zijn slimheid en durf werden erkend door mensen als de officier van justitie Gonsalves en Ben Zuidema, die hem omschreef als 'een vent met kloten'.

Ondanks zijn beruchte carrière stond Anno, zoals eerder genoemd, bekend om zijn afkeer van geweld. Zijn goedlachse natuur en principe om nooit van de armen te stelen, maar juist van banken en bedrijven, maakten van hem een soort moderne Robin Hood. Hij deelde vaak een deel van zijn buit met mensen uit zijn omgeving die het minder hadden. Hij deed dat onder andere door enveloppen met geld aan mensen te geven met huurachterstanden of het voor hen kopen van witgoed en andere artikelen waaraan het ontbrak om het leven wat aangenamer te maken. Daardoor werd hij enorm gerespecteerd en deed hij zijn bijnaam eer aan. Hun dankbaarheid en respect bleek ook uit het feit dat niemand uit zijn omgeving bereid was om de politie van informatie over hem te voorzien. Ze zwegen als het graf, ook al waren velen van hen op de hoogte van zijn criminele activiteiten.

Anno was verzot op auto's, vooral op dikke Amerikaanse merken, en handelde, naast zijn nachtelijke escapades, in tweedehandsauto's. Hij was regelmatig te zien bij een tankstation waar hij Ben Zuidema leerde kennen die daar werkte. Ben zou later landelijke bekendheid krijgen als privédetective en in die hoedanigheid ontmoetten zij elkaar regelmatig in het Heerlense uitgaansleven. Prima plaatsen voor hem om informatie te krijgen over zaken die hij dan kon oplossen en zijn reputatie bevestigen.

Het was tijdens een ontmoeting bij het pompstation dat Anno helemaal verliefd werd op een schitterende Mercedes 220 Coupé. Deze bleek van Ben te zijn.

Ben: "Het was een droom van een auto, tweedeurs, grijs, met rode bekleding en een ivoren stuur. Anno wilde weten wat die moest kosten. Ik lachte en vertelde hem dat die niet te koop was."

Anno liet zich daardoor niet uit het veld slaan en zei: "Als je er maar genoeg aan verdient, verkoop je hem wel aan mij." Ben zou geantwoord hebben dat hij dan wel heel wat 'flessen' moest leeghalen. Daarmee gaf hij aan wel te weten in welke handel Anno en zijn maten zaten. Een paar weken na hun gesprek en na enkele spannende verhalen in het Limburgs Dagblad, stond Anno met een pak geld voor zijn deur en kocht de Mercedes; cash. Ben Zuidema moest dus geweten hebben waar dat geld vandaan kwam.

Anno trouwde met Denise Jonckers, een knappe, katholieke Belgische vrouw met gitzwart haar. Dit keer maakte niemand in de familie bezwaar tegen deze verbintenis en werd Anno ook katholiek, mogelijk om de lieve vrede te bewaren. Dit huwelijk werd gezegend met een zoon als enig kind: John. Het is dan ook niet vreemd dat Anno, naast Zuid-Limburg ook België tot zijn werkterrein beschouwde. Daarbij ging hij met zijn unieke werkwijze en een wisselende groep van vier tot vijf mensen aan de gang. Afhankelijk van de soort kraak die hij wilde zetten, koos hij de mensen uit die daarvoor het meest geschikt waren. Hij

ging zo slim en goed voorbereid te werk dat hij regelmatig werd vrijgesproken van kraken. Dat lag niet alleen aan bijzonder slim ontwikkelde alibi's, maar ook mede door de topadvocaat van criminelen, Max Moszkowicz sr. uit Maastricht. De bendeleden hadden met hem een deal gesloten om dag en nacht voor hen paraat te staan ingeval er iemand zou worden opgepakt. In ruil daarvoor ontving hij maandelijks een voorschot van een paar duizend gulden; in een envelop. Voor die tijd een behoorlijk bedrag. Moszkowicz had aan cliëntèle in het Limburgse niet te klagen, want met name Heerlen en de grensstreek stonden bekend om een actieve onderwereld; mannen die zich toelegden op het kraken van brandkasten, het stelen van antiek en containers vol met goederen. Later zou daar de handel in amfetaminen bijkomen.

Herkenbaar gedrag

'Een beetje crimineel wil zijn strafzaak in het grootste dagblad van het land, de Telegraaf, beschreven zien. Liefst met een tekening waarop de verdachte in het beklagdenbankje te zien is naast meester Max Moszkowicz', werd wel gezegd. Dat zou het ego van de verdachte strelen omdat hij op die manier kan aantonen tot de grote jongens te behoren. Net als het kunnen pronken met de duurste auto, kon een crimineel dat ook met zijn raadsman; zowel binnen als buiten de gevangenis.

Om dit gedrag te begrijpen, vertonen criminelen als Anno, net als mensen in het bedrijfsleven en in andere beroepsuitoefeningen, herkenbaar gedrag. Dat bestaat als regel uit opschepperigheid, onderlinge concurrentie, behoefte aan status en erkenning. Het graag pronken met successen is bedoeld om respect en aanzien te krijgen of, binnen hun netwerk, af te dwingen. Dat is weer nodig voor het veiligstellen van hun positie en invloed. De machtspositie speelt daarin een belangrijke rol. Door hun prestaties te benadrukken, kunnen criminelen potentiële rivalen intimideren en bondgenoten aantrekken, waardoor ze hun greep op hun criminele domein

versterken. In dit boek zul je daarvan de nodige voorbeelden tegenkomen en op waarde kunnen schatten.

Anno koketteerde tijdens een rechtszaak met zijn vakkennis op het gebied van het kraken van kluisen. Tijdens de behandeling van zijn vermeende betrokkenheid bij een kraak, waarvoor hij was gearresteerd, bracht hij de getuige-deskundigen in verlegenheid door een uiteenzetting te geven over de tijd die nodig is om een forse kluisdeur open te branden. Dit bleek geen theoretische uiteenzetting te zijn maar een daadwerkelijk verslag van wat hij met de kluis had gedaan. Hij daagde de officier van justitie uit om te bewijzen dat hij die kraak had gezet en niet een ander. Dat deed de officier van justitie waarschijnlijk goed, want de rechtbank achtte bewezen dat hij de kraker was. Het argument werd aangevoerd dat hij de kraker wel moest zijn vanwege zijn uitleg die op veel praktijkervaring moest berusten. Toen Anno werd veroordeeld dook hij gelijk onder en liet de verdediging over aan zijn advocaat, meester Max Moszkowicz. Die vocht tot aan de Hoge Raad door en wist te bereiken dat het arrest vernietigd werd.

Anno kon zijn geluk dan ook niet op toen hij een week voor carnaval te horen kreeg dat hij was vrijgesproken. Als rechtgeaarde Limburger hoefde hij de carnavalsviering niet te missen. Als dank gaf Anno zijn advocaat een mini kluisje met daarin een brandgat, om in stijl te blijven en als blijk van zijn gevoel voor humor. Zijn vreugde duurde echter niet lang, want tot zijn grote verbazing werd hij binnen een paar uur na zijn terugkeer in Heerlen opnieuw gearresteerd. De Hoge Raad had bij de vernietiging van het arrest vermoedelijk vergeten te melden dat ook het bevel tot gevangenisneming was vervallen.

Anno, de Nederlandse Houdini

Anno Mink heeft in zijn tumultueuze leven een spoor van gewaagde ontsnappingen en doortrapte inbraken achtergelaten. Twintig jaar van zijn leven bracht hij achter tralies door, maar telkens weer vond hij manieren om uit de

klauwen van justitie te ontsnappen. Hij bleek een Nederlandse variant te zijn van de Amerikaans-Hongaarse boeienkoning Erik Weisz, die wereldberoemd werd onder zijn artiestennaam Harry Houdini. Hij had de reputatie zich uit iedere vorm van opsluiting te kunnen bevrijden, ongeacht de hoeveelheid boeien die er bij hem werden aangelegd. Net als bij de ontsnappingen van Anno waren die niet zonder gevaar!

In 1951 pleegde Anno zijn eerste opzienbarende wapenfeit. Samen met zijn medegevangenen, Lodewijk H. en de sluwe D., brak hij uit het huis van bewaring. Het was op een moment van onachtzaamheid van een bewaker, die zijn aandacht moest geven aan een andere groep gevangenen, dat Anno en zijn handlangers hun kans grepen. Met een verbazingwekkende behendigheid, die alleen uit noodzaak kan voortkomen, glipten ze de tuin in, klauterden behendig via een regenpijp omhoog en bereikten zo het dak van het huis van bewaring. Daarvandaan sprongen ze naar hun vrijheid en maakten ze zich uit de voeten. De ontsnapping zou de toon zetten voor de vele spectaculaire escapades die nog zouden volgen en zouden de latere basis vormen voor zijn reputatie in de onderwereld.

Het motief achter zijn oorspronkelijke opsluiting blijft in nevelen gehuld, maar gezien zijn latere carrière ligt het voor de hand dat dit te maken had met inbraken, kluizenkraken en andere vormen van diefstal. Mink was een lefgozer. Kort na zijn ontsnapping zou hij zich met een bijna nonchalante houding weer bij de autoriteiten hebben gemeld met de woorden: "Sluit mij maar weer op, want ik heb geen zin in een achtervolgingsspelletje."

In 1958 diende zich een ander hoogtepunt in zijn criminele loopbaan aan toen hij, na weer een ontsnapping, samen met Lodewijk H. uitgroeide tot wat de pers de 'Siamese inbrekerstweeling' noemde. Binnen drie weken pleegden ze samen drie gewaagde inbraken. Tijdens de rechtszitting waarbij de bewijzen, bestaande uit inbrekerstuig en stille getuigen zoals schoenafdrukken, op tafel werden gelegd, ontkende Anno iedere betrokkenheid, hoewel een van zijn schoenafdrukken

onmiskbaar naast een geforceerde brandkast werd gevonden. Ondanks zijn ontkenning en de bekentenissen van Lodewijk, pleitte de procureur-generaal voor een strenge straf. 'Dit tuig moet langdurig uit de maatschappij worden verwijderd', zal hij hebben gedacht.

Anno's leven was een aaneenschakeling van opsluitingen en ontsnappingen, waarbij zijn durf en vindingrijkheid hem telkens weer in de media bracht, zeker ook na zijn ontsnapping uit de Zweedse gevangenis. Elk incident, elke arrestatie en elke ontsnapping voegde een laag toe aan de mythe van Anno Mink, de man die de grenzen van het mogelijke steeds opnieuw opzocht.

Een opmerkelijke gebeurtenis vond plaats nadat Anno een kraak had gepleegd. Hij had zich als pastoor verkleed. Rond carnaval is dat niet ongebruikelijk voor Limburgers, maar dit keer was het een manier om aan de politie te ontsnappen. De politie had lucht gekregen van de kraak en wegen rond het plaats delict, zoals dat in politietaal heet, geblokkeerd. Anno kwam onderweg op zijn vlucht een van die blokkades tegen en gaf gehoor aan het indringende stopteken van de politie die dachten de boosdoener te pakken te hebben. Een politieagent liep naar de auto van Anno die zijn raampje al omlaag had gedaan. Toen de agent het pastoorsuniform van de inzittende zag, maakte hij in alle toonaarden excuses. "Ah, mijnheer pastoor, hoe later op de avond hoe schoner volk. Sorry dat we u aanhielden. Een prettige dag nog verder."

'God zegene je, mijn zoon,' antwoorde Anno en reed waarschijnlijk met een grote grijns op zijn gezicht verder.

Een beestenbende

Net als in het leven van 'normale' mensen, speelden de huisdieren van Anno en zijn gezin een belangrijke rol. Huize Mink bood onderdak aan een bonte collectie huisdieren, waaronder een aapje, een papegaai en herdershonden. Net als bij andere eigenaren van huisdieren zorgden zij voor veel plezier en